

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4254/2539

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์ร่วม โจทก์ นาย สัญญา ชวดชุมหรือเชิดชุมโจทก์ นาย ปรีดาหรือเกียรติรัตน์า กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ว่าตนเป็นฝ่ายเข้าไปแตะที่ข้อศอกจำเลยที่1ในขณะที่จำเลยที่1ขับรถจักรยานยนต์มาจอดที่ลานจอดรถและจากคำเบิกความของส. พยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่เบิกความรับว่าได้ยินเสียงจำเลยที่1พูดขึ้นว่า"มึงจะกระตุกสร้อยกุหรือ"หลังจากนั้นโจทก์ร่วมก็วิ่งหนีจำเลยที่1วิ่งไล่ตามกรณีจึงเป็นการเจือสมพยานหลักฐานจำเลยทั้งสามที่นำสืบได้ว่าโจทก์ร่วมมีพฤติการณ์ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจแก่จำเลยที่1ว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายที่จะประทุษร้ายจำเลยที่1จริงเมื่อจำเลยที่1วิ่งไล่โจทก์ร่วมไม่ทันก็ไปแจ้งเหตุต่อจำเลยที่2และที่3ซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบอยู่บริเวณใกล้เคียงเสริมให้เห็นชัดถึงความเข้าใจโดยสุจริตว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายที่จำเลยที่2และที่3พบตัวโจทก์ร่วมภายหลังและทำการค้นตัวตลอดจนรอให้จำเลยที่1มาชี้ตัวโจทก์ร่วมแล้วจึงจับโจทก์ร่วมไว้นั้นจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบปราศจากข้อระแวงสงสัยใดๆส่วนการนำตัวโจทก์ร่วมออกนอกเส้นทางที่จะไปสถานีตำรวจนั้นก็มีเหตุผลที่ต้องการจะติดตามขยายผลเพื่อจับพวกของโจทก์ร่วมที่ต้องสงสัยว่าร่วมกับโจทก์ร่วมกระทำความผิดโดยมีการรายงานผู้บังคับบัญชารับทราบตามระเบียบปฏิบัติแล้วเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้นการกระทำของจำเลยที่2และที่3จึงเป็นการปฏิบัติที่ชอบแล้ว ส่วนเหตุการณ์ที่โจทก์ร่วมนำสืบว่ามีการพูดว่าจะพาโจทก์ร่วมไปยิงที่นั่นหากจำเลยทั้งสามมีความประสงค์เช่นนั้นจริงก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องพูดให้โจทก์ร่วมรู้ตัวโดยเฉพาะเป็นการพูดต่อหน้าส. พวกของโจทก์ร่วมที่ขออาศัยรถไปด้วยจึงไม่น่าหนักที่จะรับฟังเชื่อถือประกอบกับพฤติการณ์ของโจทก์ร่วมตั้งแต่เริ่มก่อเหตุถูกจำเลยที่1วิ่งไล่จับและภายหลังที่ได้รับบาดเจ็บแล้วไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่โรงแรมกลับอดอดไม่ยอมแจ้งความจนกระทั่งเจ้าหน้าที่โรงแรมต้องเป็นผู้แจ้งเหตุเองล้วนแต่แสดงออกชัดถึงความไม่สุจริตของโจทก์ร่วมเป็นเหตุผลที่ชี้ให้เห็นว่าความจริงโจทก์ร่วมถือโอกาสที่รถยนต์ของเจ้าพนักงานตำรวจจะชะลอความเร็วกระโดดรถเพื่อหนีจากการควบคุมตัวของเจ้าพนักงานตำรวจมากกว่าหาได้มีการชูง้างยิงดังที่อ้างไม่ ที่โจทก์ร่วมเบิกความถึงข้อเท็จจริงในขณะที่วิ่งหนีว่าโจทก์ร่วมกระโดดลงจากรถและล้มลงแล้วลุกขึ้นวิ่งหนีไปได้ถึง4ก้าวได้ยินเสียงปืนดังขึ้น1นัดโจทก์ร่วมหันไปดูแต่ไม่ทราบว่าใครยิงเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดต่อวิสัยคนที่กำลังพยายามจะหนีเอาชีวิตรอดเมื่อได้ยินเสียงปืนแทนที่จะรีบวิ่งหนีขึ้นรถกลับใจเย็นพอที่จะหันไปดูแต่ก็ไม่ทราบว่าใครเป็นคนยิงอีกเป็นคำเบิกความที่เชื่อไม่ได้โจทก์ร่วมยังเบิกความว่าวิ่งต่อไปอีก10ก้าวได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีก1นัดกระสุนปืนถูกบริเวณเหนือข้อมือซ้ายโจทก์ร่วมล้มลงแล้วก็ลุกขึ้นวิ่งหนีและได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีก1นัดจึงได้กระโดดหน้าผาหลบหนีคำเบิกความของโจทก์ร่วมจำได้ละเอียดละออถึงขนาดจำนวนก้าวของการวิ่งลำดับเหตุการณ์เป็นขั้นเป็นตอนทุกระยะผิดวิสัยคนที่อยู่ในระหว่างตกใจและวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดนั้นจะสามารถจำและสาธยายเหตุการณ์ได้ละเอียดถึงปานนั้นและแม้ส. พวกของโจทก์ร่วมที่นั่งอยู่บนรถในขณะที่เกิดเหตุจะเบิกความว่าจำเลยที่1เป็นผู้ยิงปืนทั้งสามนัดในขณะนั้น

อยู่บนรถแต่จากแผนที่แสดงสถานที่เกิดเหตุพบรอยเลือดจุดแรกอยู่ใกล้ๆกับปลอกกระสุนปืนที่ตกอยู่รวม 2 ปลอกอยู่ห่างและคนละฟากถนนกับเส้นทางของรถยนต์ที่อ้างว่าจำเลยที่ 1 นั่งและยิงปืนปรากฏว่าอาวุธปืนของกลางเป็นแบบอัตโนมัติเมื่อมีการยิงแล้วปลอกกระสุนน่าจะสลัดตกอยู่บริเวณใกล้ๆจุดที่ยิงดังนี้จากวัตถุพยานที่ปรากฏจึงชี้ชัดว่าที่โจทก์ร่วมและส. ยืนยันว่าจำเลยที่ 1 ยิงปืนในขณะที่อยู่บนรถยนต์นั้นไม่ตรงต่อความเป็นจริงตรงกันข้ามเป็นการยิงในระยะใกล้ประชิดตัวมากกว่าเมื่อนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิเคราะห์ประกอบกับคำให้การของโจทก์ร่วมในชั้นสอบสวนที่มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่หลายครั้งหลายคราวส่อให้เห็นถึงความไม่ยึดมั่นต่อความจริงมุ่งจะเสริมแต่งข้อเท็จจริงเพื่อปรักปรำจำเลยทั้งสามมากกว่าพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำสืบนอกจากจะเชื่อถือไม่ได้แล้วยังกลับไปเจือสมข้อต่อสู้ของจำเลยว่าจำเลยที่ 1 ได้วิ่งไล่จับโจทก์ร่วมและมีการกอดปล้ำกันเป็นเหตุให้ปืนลั่นถูกโจทก์ร่วมมากกว่าหาใช่การยิงโดยมีเจตนาฆ่าไม่จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานพยายามฆ่าโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 83, 91, 157, 288 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ, 72 ทวิ และริบอาวุธปืนกับปลอกกระสุนปืนของกลางจำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธระหว่างพิจารณานายสัญญา ชวดชุมหรือเชิดชุม ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ศาลชั้นต้นอนุญาตศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ให้ริบกระสุนปืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นจำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 11 ปี จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 จำคุกคนละ 2 ปี คำเบิกความของจำเลยทั้งสามรวมทั้งจำเลยทั้งสามเข้ามอบตัวต่อเจ้าพนักงานตำรวจเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 5 เดือน (ที่ถูก 7 ปี 4 เดือน) จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีกำหนดคนละ 1 ปี 4 เดือน ริบอาวุธปืนและปลอกกระสุนปืนของกลางคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลย ทั้ง สาม อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้รอการลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น และยกฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในข้อหาเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเสียด้วย อาวุธปืนและปลอกกระสุนปืนของกลางมิใช่ทรัพย์สินที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดจึงไม่ริบ นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ คงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าโจทก์ร่วมหรือไม่ และจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือไม่ จากข้อเท็จจริงที่โจทก์ร่วม

เบิกความรับเองว่าเป็นฝ่ายเข้าไปแตะที่ข้อศอกจำเลยที่ 1 ในขณะที่จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์มาจอดที่ลานจอดรถ และจากพยานโจทก์และโจทก์ร่วมปากนายสมควรหรือเก่ง เสนาชัยน้อย เบิกความรับว่าได้ยินเสียงจำเลยที่ 1 พูดขึ้นว่า "มึงจะกระตุกสร้อยกุหรือ" แล้วหลังจากนั้นโจทก์ร่วมก็วิ่งหนี จำเลยที่ 1 วิ่งไล่ตาม ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นการเจือสมพยานหลักฐานจำเลยทั้งสามที่นำสืบฟังได้ว่าโจทก์ร่วมมีพฤติการณ์ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจแก่จำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายที่จะประทุษร้ายจำเลยที่ 1 จริง และหลังจากที่จำเลยที่ 1 วิ่งไล่โจทก์ร่วมไม่ทันก็ได้ไปแจ้งเหตุต่อจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบอยู่ในบริเวณใกล้เคียงนั้น เสริมให้เห็นชัดถึงความเข้าใจโดยสุจริตว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 พบตัวโจทก์ร่วมภายหลัง และทำการค้นตัวตลอดจนรอให้จำเลยที่ 1 มาชี้ตัวโจทก์ร่วม แล้วจึงดำเนินการจับโจทก์ร่วมไว้ นั้นจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบโดยปราศจากข้อระแวงสงสัยใด ๆ ส่วนการนำตัวโจทก์ร่วมออกนอกเส้นทางนั้นก็มีเหตุที่ต้องการจะติดตามขยายผลเพื่อจับพวกของโจทก์ร่วมที่ต้องสงสัยว่าร่วมกับโจทก์ร่วมกระทำความผิดโดยมีการรายงานผู้บังคับบัญชารับทราบตามระเบียบปฏิบัติแล้วเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้น การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงฟังได้ว่าเป็นการปฏิบัติที่ชอบแล้ว ส่วนเหตุการณ์ต่อมาที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบว่า มีการพูดว่าจะพาโจทก์ร่วมไปยังที่นั้น หากจำเลยทั้งสามมีความประสงค์เช่นนั้นจริง ก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่จะต้องพูดให้โจทก์ร่วมรู้ตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพูดต่อหน้านายสมควรหรือเก่งพวกของโจทก์ร่วมที่ขออาศัยรถไปด้วยเช่นที่ปรากฏ จึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังเชื่อถือประกอบกับพฤติการณ์ของโจทก์ร่วมที่ปรากฏตั้งแต่เริ่มก่อเหตุถูกจำเลยที่ 1 วิ่งไล่จับและภายหลังที่ได้รับบาดเจ็บแล้วไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่โรงแรมให้ช่วยทำแผลให้ กลับอึดออดไม่ยอมแจ้งความจนกระทั่งเจ้าหน้าที่โรงแรมต้องเป็นผู้แจ้งเหตุเองล้วนแต่แสดงออกชัดถึงความไม่สุจริตของโจทก์ร่วม เป็นเหตุผลที่ชี้ให้เห็นไปในทางว่าความจริงโจทก์ร่วมเป็นฝ่ายถือโอกาสที่รถยนต์ของเจ้าพนักงานตำรวจต้องชะลอความเร็วนั้นกระโดดรถเพื่อหนีจากการควบคุมตัวของเจ้าพนักงานตำรวจมากกว่าหาได้มีการขู่ขึงขังดังที่อ้างไม่ส่วนปัญหาที่โจทก์ร่วมถูกกระสุนปืนได้รับบาดเจ็บนั้นก็ปรากฏว่าเกิดจากการกระทำของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมิได้มีส่วนร่วมด้วยแต่ประการใด คดีจึงฟังได้ความชัดว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบแล้วทุกประการมิได้กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามที่โจทก์ฟ้อง ส่วนจำเลยที่ 1 นั้น โจทก์ร่วมเบิกความถึงข้อเท็จจริงในขณะที่วิ่งหนีว่า โจทก์ร่วมกระโดดลงจากรถและล้มลงแล้วได้ลุกขึ้นวิ่งหนีไปได้ถึง 4 ก้าว ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 1 นัด โจทก์ร่วมยืนยันว่าได้หนีไปแต่ไม่ทราบว่าใครยิง เป็นข้อเท็จจริงที่ขัดต่อวิสัยคนที่กำลังพยายามจะหนีเอาชีวิตรอด เมื่อได้ยินเสียงปืน แทนที่จะรีบเร่งหนียิ่งขึ้น กลับใจเย็นพอที่จะหันไปดู แต่ก็ไม่ทราบว่าใครเป็นคนยิงอีกเป็นคำเบิกความที่เชื่อไม่ได้โจทก์ร่วมยังเบิกความว่าวิ่งต่อไปอีก 10 ก้าว ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีก 1 นัด กระสุนปืนถูกบริเวณเหนือข้อมือซ้ายโจทก์ร่วมล้มลงแล้วก็ลุกขึ้นวิ่งหนีไปทางขวาของถนนและได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีก 1 นัด จึงได้กระโดดหน้าผาหลบหนี คำเบิกความของโจทก์ร่วมจำได้ละเอียดละออถึงขนาดจำนวนก้าวของการวิ่ง ลำดับเหตุการณ์เป็นขั้นเป็นตอนทุกระยะผิดวิสัยคนที่อยู่ในระหว่างตกใจและวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดนั้นจะสามารถจำและสาธยายเหตุการณ์ได้ละเอียดถึงปานนั้นแต่อย่างไรก็ดี พยานโจทก์อีกปากหนึ่งคือนายสมควรหรือเก่งพวกของโจทก์ร่วมที่นั้งอยู่บนรถในขณะที่เกิดเหตุดังกล่าวได้เบิกความว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ยิงปืนทั้งสามนัด ในขณะที่จำเลยที่ 1 นั้งอยู่บนรถ สรุปลงได้ว่าเป็นการยิงไล่หลังโจทก์ร่วมที่กำลังหนี แต่จากแผนที่สังเขปเอกสารหมาย จ.4 รอยเลือดที่พบจุดแรกอยู่ใกล้

ๆ กับปลอกกระสุนปืนที่ตกอยู่รวม 2 ปลอก อยู่ห่างและคนละฟากถนนกับเส้นทางของรถยนต์ที่อ้างว่าจำเลยที่ 1 นั่งและยิงปืนนั้น อาวุธปืนของกลางเป็นแบบอัตโนมัติ เมื่อมีการยิงแล้วปลอกกระสุนปืนน่าจะสลัดตกอยู่บริเวณใกล้ ๆ จุดที่ยิง ดังนี้จากวัตถุพยานที่ปรากฏจึงชี้ชัดว่าที่โจทก์ร่วมและนายสมควรหรือเก่งยืนยันว่าจำเลยที่ 1 ยิงปืนในขณะที่อยู่บนรถยนต์นั้นไม่ตรงต่อความเป็นจริงตรงกันข้ามเป็นการยิงในระยะใกล้ประชิดตัวมากกว่า ข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้เมื่อพิเคราะห์ประกอบกับคำให้การของโจทก์ร่วมในชั้นสอบสวนที่มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่หลายครั้งหลายคราว่าให้เห็นถึงความไม่ยึดมั่นต่อความจริง มุ่งจะเสริมแต่งข้อเท็จจริงเพื่อปรักปรำจำเลยทั้งสามมากกว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมที่น่าสืบ นอกจากจะเชื่อถือไม่ได้แล้วยังกลับไปเจือสมข้อต่อสู้ของจำเลยว่า จำเลยที่ 1 ได้วิ่งไล่จับโจทก์ร่วมและมีการกอดปล้ำกันเป็นเหตุให้ปืนลั่นถูกโจทก์ร่วมมากกว่า หาใช่การยิงโดยมีเจตนาฆ่าไม่ ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 นั้นถูกต้องแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์และโจทก์ร่วมที่ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานพยายามฆ่าโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 2 และ 3 ในความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบนั้นฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

วินัย วัฒนเศรษฐ · จิระ บุญพจนสุนทร · ชูชาติ ศรีแสง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4254/2539>